

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (Sjette Afdeling)

3. juli 2014*

»Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, og artikel 94 i Domstolens procesreglement —
ikke tilstrækkelige oplysninger om den faktiske og retlige baggrund for tvisten i hovedsagen eller om
begrundelserne for nødvendigheden af en besvarelse af det præjudicielle spørgsmål —
åbenbart afvisningsgrundlag«

I sag C-19/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af
Sozialgericht Duisburg (Tyskland) ved afgørelse af 17. december 2013, indgået til Domstolen den
16. januar 2014, i sagen:

Ana-Maria Talasca,

Angelina Marita Talasca

mod

Stadt Kevelaer,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Borg Barthet, og dommerne M. Berger (refererende dommer) og
S. Rodin,

generaladvokat: N. Wahl

justitssekretær: A. Calot Escobar,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet at træffe afgørelse ved begrundet
kendelse i henhold til artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører spørgsmålet om, hvorvidt § 7, stk. 1, andet punktum, i den tyske lov om social sikring er forenelig med EU-retten, herunder navnlig med forbuddet mod forskelsbehandling.

* Processprog: tysk.

- 2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Ana-Maria Talasca og hendes datter Angelina Marita Talasca mod Stadt Kevelaer (Kevelaer by) som følge af, at byens arbejdsformidling (herefter »jobcenteret«) havde meddelt dem afslag på visse sociale ydelser.

Tyske retsfor skrifter

- 3 § 7 i Sozialgesetzbuch (lov om social sikring), bog II (herefter »SGB II«), med overskriften »Ydelsesberettigede«, bestemmer:

»(1) De ydelser, der tilkendes i henhold til denne lov, kan tildeles personer,

1. der er fyldt 15 år, men som endnu ikke har nået aldersgrænsen i § 7a
2. der er arbejdsdygtige
3. der er trængende, og
4. som har deres sædvanlige opholdssted i Forbundsrepublikken Tyskland (arbejdsdygtige ydelsesmodtagere).

Følgende personer kan ikke modtage ydelser:

1. Udlændinge, der ikke er arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende i Forbundsrepublikken Tyskland, og som ikke har ret til fri bevægelighed i medfør af § 2, stk. 3, i Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern (Freizügigkeitsgesetz/EU) (lov om unionsborgeres ret til fri bevægelighed), samt deres familiemedlemmer, i de tre første måneder af deres ophold.
2. Udlændinge, hvis opholdsret kun er begrundet i, at de er arbejdssøgende, samt deres familiemedlemmer.

[...]

Stk. 1, nr. 2), finder ikke anvendelse på udlændinge, der opholder sig i Forbundsrepublikken Tyskland på grundlag af et opholdsbevis, der er udstedt i henhold til afsnit 2, kapitel 5, i lov om opholdsret. Bestemmelserne om opholdsret gælder uændret.

[...]«

- 4 Det fremgår af processkriftet med overskriften »Fremstilling af de faktiske omstændigheder angående kendelsen af 17. december 2013«, som Sozialgericht Duisburg indleverede til Domstolen den 7. februar 2014, at loven om unionsborgeres ret til fri bevægelighed (Freizügigkeitsgesetz/EU) bestemmer, at arbejdssøgende bevarer deres status som arbejdstagere eller selvstændig erhvervsdrivende i seks måneder efter arbejdsforholdets ophør.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 5 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen og af processkriftet indleveret den 7. februar 2014, at Ana-Maria Talasca er rumænsk statsborger.
- 6 Den 1. juli 2007 forlod hun Rumænien og tog ophold i Kevelaer (Tyskland).

- 7 Den 27. oktober 2010 udstedte udlændingemyndighederne (Ausländerbehörde) et opholdsbevis for unionsborgere (Freizügigkeitsbescheinigung) til Ana-Maria Talasca, som kun var gyldigt med henblik på jobsøgning.
- 8 Fra den 23. maj til den 23. november 2011 var Ana-Maria Talasca ansat i et gartneri i et job, som var omfattet af den obligatoriske sociale sikring.
- 9 Fra den 1. december 2011 til den 19. januar 2012 modtog Ana-Maria Talasca arbejdsløshedsunderstøttelse (Arbeitslosengeld I). Henset til hendes lave indtægt anmodede hun jobcenter, som er den nationale kompetente myndighed for udbetaling af ydelser til arbejdssøgende, om udbetaling af ydelser i henhold til SGB II fra den 1. januar 2012.
- 10 Disse ydelser blev tilkendt hende frem til den 23. maj 2012.
- 11 Ana-Maria Talascas datter, der er født den 11. marts 2012, blev også tilkendt tilsvarende ydelser frem til den 23. maj 2012.
- 12 Da Ana-Maria Talasca og hendes datter var af den opfattelse, at de var berettigede til at modtage de nævnte ydelser også efter den 23. maj 2012, idet andet ville være i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i bestemmelserne i »europæisk ret«, anlagde de sag ved Sozialgericht Duisburg.
- 13 Den forelæggende ret har understreget, at det spørgsmål, som tvisten har givet anledning til, har betydning for en række lignende sager, der verserer for den.
- 14 Under disse omstændigheder har Sozialgericht Duisburg besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er § 7, stk. 1, andet punktum, i SGB II forenelig med EU-retten?
- 2) I benægtende fald, skal Forbundsrepublikken Tysklands lovgivning ændres, eller [gælder der umiddelbart en ny retstilstand på grundlag heraf], og i bekræftende fald hvilken?
- 3) Skal § 7, stk. 1, andet punktum, i SGB II forblive i kraft, indtil Forbundsrepublikken Tysklands organer har foretaget en (muligvis) nødvendig lovændring?«

Formaliteten

- 15 I henhold til artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement kan Domstolen, såfremt det er åbenbart, at en anmodning eller en stævning må afvises, til enhver tid efter at have hørt generaladvokaten beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 16 Det fremgår af fast praksis, at det ikke tilkommer Domstolen inden for rammerne af proceduren i henhold til artikel 267 TEUF at tage stilling til, om nationale bestemmelser er forenelige med EU-retten. Domstolen har dog kompetence til at forsyne den nationale ret med alle de EU-retlige fortolkningsbidrag, som gør det muligt for denne ret i den sag, den har fået forelagt, at vurdere foreneligheden med EU-retten (jf. bl.a. domme Fendt Italiana, C-145/06 og C-146/06, EU:C:2007:411, præmis 30, og KGH Belgium, C-351/11, EU:C:2012:699, præmis 17, samt kendelse Mlamali, C-257/13, EU:C:2013:763, præmis 17).
- 17 Det bemærkes imidlertid, at inden for rammerne af det samarbejde, der er indført ved artikel 267 TEUF, er det med henblik på at opnå en fortolkning af EU-retten, som den nationale ret kan bruge, påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i al fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for

dens spørgsmål (jf. bl.a. domme Centro Europa 7, C-380/05, EU:C:2008:59, præmis 57, og Mora IPR, C-79/12, EU:C:2013:98, præmis 35, samt kendelser Augustus, C-627/11, EU:C:2012:754, præmis 8, og Mlamali, EU:C:2013:763, præmis 18).

- 18 Domstolen har nemlig alene kompetence til at træffe afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af en EU-retsakt på grundlag af de faktiske omstændigheder, som den nationale ret har anført i forelæggelsen (jf. dom Eckelkamp m.fl., C-11/07, EU:C:2008:489, præmis 52, samt kendelser SKP, C-433/11, EU:C:2012:702, præmis 24, og Mlamali, EU:C:2013:763, præmis 19).
- 19 Domstolen understreger endvidere nødvendigheden af, at den nationale ret angiver de nøjagtige grunde til, at den har rejst spørgsmål om fortolkningen af EU-retten og har fundet det nødvendigt at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål (jf. i denne retning bl.a. domme ABNA m.fl., C-453/03, C-11/04, C-12/04 og C-194/04, EU:C:2005:741, præmis 46, og Mora IPR, EU:C:2013:98, præmis 36, samt kendelse Mlamali, EU:C:2013:763, præmis 20).
- 20 Da forelæggelsesafgørelsen udgør grundlaget for sagen ved Domstolen, er det nødvendigt, at den nationale ret i selve forelæggelsesafgørelsen angiver de faktiske omstændigheder og regler, der ligger til grund for hovedsagen, og som minimum angiver begrundelsen for udvælgelsen af de EU-retlige bestemmelser, som den ønsker fortolket, herunder den sammenhæng, som består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i sagen (jf. i denne retning bl.a. domme Asemfo, C-295/05, EU:C:2007:227, præmis 33, og Mora IPR, EU:C:2013:98, præmis 37, samt kendelser Laguillaumie, C-116/00, EU:C:2000:350, præmis 23 og 24, og Mlamali, EU:C:2013:763, præmis 21).
- 21 Disse krav til indholdet af en anmodning om præjudiciel afgørelse fremgår udtrykkeligt af artikel 94 i Domstolens procesreglement, som den forelæggende ret forventes at have kendskab til og iagttage nøje inden for rammerne af det samarbejde, der er indført ved artikel 267 TEUF.
- 22 Det skal i denne forbindelse endvidere bemærkes, at artikel 267 TEUF ikke udgør en søgsmålsadgang for parterne i en sag ved den nationale ret, og at den nationale ret ikke, blot fordi en af parterne hævder, at sagen rejser spørgsmål om gyldigheden af EU-retten, er tvunget til at lægge til grund, at der herved er rejst spørgsmål i artikel 267 TEUF's forstand. Det følger heraf, at den omstændighed, at gyldigheden af en EU-retsakt er blevet anfægtet ved den nationale ret, ikke i sig selv betyder, at der skal forelægges et præjudicielt spørgsmål for Domstolen (jf. domme IATA og ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, præmis 28, samt Ascafor og Asidac, C-484/10, EU:C:2012:113, præmis 33, og kendelser Adiamix, C-368/12, EU:C:2013:257, præmis 17, og Mlamali, EU:C:2013:763, præmis 23).
- 23 Det skal i denne henseende endvidere fremhæves, at forelæggelsesafgørelsens oplysninger ikke blot tjener til at sætte Domstolen i stand til at give brugbare svar, men også til at give medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter mulighed for at afgive bemærkninger i henhold til artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol. Det påhviler Domstolen at overvåge, at denne mulighed bevares, når henses til, at det i henhold til denne bestemmelse kun er forelæggelsesafgørelserne, der meddeles de pågældende parter (jf. bl.a. dom Holdijk m.fl., 141/81-143/81, EU:C:1982:122, præmis 6, samt kendelser Laguillaumie, EU:C:2000:350, præmis 14; Augustus, EU:C:2012:754, præmis 10, og Mlamali, EU:C:2013:763, præmis 24).
- 24 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at forelæggelsesafgørelsen ikke opfylder de krav, der er anført i nærværende kendelses præmis 16-22.
- 25 For så vidt angår det første spørgsmål må det for det første fastslås, at forelæggelsesafgørelsen ikke indeholder nogen oplysninger vedrørende de faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen. Det er først i det dokument, der er indleveret til Domstolen den 7. februar 2014 med overskriften

»Fremstilling af de faktiske omstændigheder angående kendelsen af 17. december 2013«, at den forelæggende ret har fremsendt visse oplysninger, som imidlertid ikke er tilstrækkelige til, at der kan foretages en vurdering af bl.a. Ana-Maria Talascas status som arbejdstager.

- 26 Det bemærkes dernæst, at der heller ikke er givet nogen oplysninger vedrørende de nationale retsfor skrifter, ud over den blotte henvisning til visse bestemmelser, hvis ordlyd ikke er gengivet. For så vidt angår SGB II's § 7, stk. 1, andet punktum, som angiver en række grunde til, at der kan meddeles afslag på udbetaling af ydelser til udenlandske arbejdsløse, har den forelæggende ret begrænset sig til at henvise til samtlige disse grunde uden at præcisere, hvilken grund der finder anvendelse i den tvist, der er forelagt den.
- 27 Endelige bemærkes, at den forelæggende ret ganske vist har anmodet om en fortolkning af EU-retlige bestemmelser, men uden en nærmere præcisering heraf, bortset fra en henvisning i det processkrift, som blev indleveret til Domstolen den 7. februar 2014, til Ana-Maria Talascas stævning i hovedsagen, hvori der henvises til »forbuddet mod forskelsbehandling i de europæiske retsfor skrifter«.
- 28 Den forelæggende ret har desuden anmodet Domstolen om at fastslå, hvorvidt SGB II's § 7, stk. 1, andet punktum, er forenelig med »EU-retten«, uden dog at angive en begrundelse for, at den finder en fortolkning af EU-retten påkrævet eller nyttig med henblik på at afgøre tvisten i hovedsagen, og navnlig uden at forklare, hvori sammenhængen mellem EU-retten og de nationale bestemmelser, der finder anvendelse på tvisten, består. Den forelæggende ret begrænser sig derimod til at henvise til det anbringende, der er anført i stævningen i hovedsagen, hvorefter »udelukkelsen fra retten til de ydelser, der er fastsat i SGB II's § 7, stk. 1, andet punktum, er i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i de europæiske retsfor skrifter«. Den forelæggende ret har selv understreget, at tvisten i hovedsagen udgør en prøvesag, for så vidt som et stort antal lignende sager verserer for den.
- 29 Den forelæggende ret har således navnlig ikke givet oplysninger om karakteren af de sociale ydelser, som sagsøgerne i hovedsagen har anmodet om, der gør det muligt at fastslå, om disse ydelser er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retlige bestemmelser, der forbyder forskelsbehandling. Den forelæggende ret har i denne forbindelse ikke afgivet tilstrækkelige oplysninger, som gør det muligt nærmere at fastlægge den situation, som Ana-Maria Talasca og hendes datter befinder sig i, med henblik på, at Domstolen kan foretage en sammenligning med andre personer, der modtager de nævnte sociale ydelser.
- 30 Under disse omstændigheder har den forelæggende ret ikke gjort det muligt for Domstolen at sikre sig, at den faktiske situation, som spørgsmålene relaterer sig til, faktisk er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retlige bestemmelser, der ønskes fortolket, eller – mere generelt – at Domstolen kan give et nyttigt og korrekt svar på de forelagte spørgsmål (jf. kendelser Augustus, EU:C:2012:754, præmis 14, og Mlamali, EU:C:2013:763, præmis 32).
- 31 Det er således åbenbart, at det første spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling.
- 32 Da det er åbenbart, at det første spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, er det andet og det tredje spørgsmål uden genstand.
- 33 På baggrund af det ovenstående skal det i henhold til artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement fastslås, at det er åbenbart, at den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling.

Sagens omkostninger

- 34 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Sozialgericht Duisburg (Tyskland) ved afgørelse af 17. december 2013 afvises.

Underskrifter